ΕΝΑΣ ΝΕΟΣ ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΛΕΥΚΩΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Α'.

ΤΑ ΛΕΥΚΩΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΕΙΜΝΗΣΤΟΥ ΔΕΣΠΟΙΝΗΣ ΒΗΤΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ κ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΩΣ

ΣΤ'.

Α σήμερα μιὰ ἀκόμα σελὶς ἀπὸ τὸ πολύτιμο Λεύκωμα τῆς ἀειμνήστου Βήτας καὶ τοῦ κ. Ἀλεξ. Φιλαδελφέως.

Ἀντιγράφουμε πρῶτα-πρῶτα μιὰν ἐπιστολὴ τοῦ γνωστοῦ Γερμανοῦ φιλοσόφου Μὰξ Νορντάου, πρὸς τὸν κ. Φιλαδελφέα, ἀπευθυνομένην καὶ σχετικὴν μὲ τὶς κατὰ τὸ 1913 λαβούσας χώραν σφαγὰς τῶν ἐν Τουρκίᾳ ὁμογενῶν :

«Ἀγαπητὲ συνάδελφε,

»Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀποστολή σας. Διαβάζω μὲ σπαραγμένη καρδιὰ κάθε μέρα τὶς φρικιαστικὲς ἀφηγήσεις τῶν ἐφημερίδων. Τί θὰ μποροῦσα νὰ προσθέσω στὶς κραυγὲς τῆς ἐξεγέρσεως, ἡ ὁποῖες ἤδη ἀντηχοῦν στὶς τέσσερες ἄκρες τοῦ κόσμου ; Ἡ μόνη μου παρηγοριὰ εἶνε ὅτι τὰ ἀθῶα θύματα τῶν αἱμοβόρων αὐτῶν θηρίων ποὺ ἔχουν ἀνθρώπινη μορφὴ θὰ εἶνε, ἐλπίζω ἀκλονήτως οἱ τελευταῖοι μάρτυρες τοῦ ἑλληνικοῦ μεγαλείου, ποὺ εἶνε πειὰ ἐξασφαλισμένο χάρις στὸν ἡρωϊσμὸ τοῦ στρατοῦ καὶ τοῦ λαοῦ τῆς Ἑλλάδος σας. Δεχθῆτε τὰ ἐνθουσιώδη συγχαρητήριά μου γιὰ τὶς νίκες σας καὶ τὶς δίκαιες διεκδικήσεις σας καὶ πιστέψετε ὅτι μένω πάντα ὁ ἀφοσιωμένος σας.

Παρίσι, 29 Ἰουλίου 1913.

Max Nordau».

Ἰδοὺ ἀκόμα μιὰ ἐπιστολὴ τοῦ σοφοῦ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Γ. Μιστριώτη. Ὁ ἀείμνηστος καθηγητὴς καὶ ἀπηνὴς τῶν ἰαλλιαρῶν διώκτης, ζητάει ἀπὸ τὸν κ. Φιλαδελφέα ἕνα μικρὸ ρουσφέτι, χάριν μιᾶς ἀντιπροσώπου τοῦ ὡραίου φύλου :

«Ἀξιότιμε φίλε,

»Ἡ κυρία Ἐλπὶς Καρζῆ διεκρίθη ἐν ταῖς ἐξετάσεσι τοῦ Ἀρσακείου ὅτε ἐγὼ ἤμην πρόεδρος τῆς ἐξετασικῆς ἐπιτροπῆς. Παρακαλῶ δὲ νὰ προστατεύσῃς αὐτὴν καὶ διὰ τῆς ὑμετέρας ψήφου καὶ διὰ τῆς τῶν ὑμετέρων ὅπως διορισθεῖ διδασκάλισσα καὶ θέλετε μὲ ὑποχρεώσει.

Γ. ΜΙΣΤΡΙΩΤΗΣ».

Ἀκολουθεῖ ἕνα τετράστιχο τοῦ ἄλλοτε διαπρεποῦς διπλωματικοῦ ὑπαλλήλου καὶ δημοσιογράφου Χρονοπούλου, τοῦ γνωστοῦ διὰ τὰς ὑπερόχους ἀνταποκρίσεις του καὶ τὰ ἄρθρα του στὴν «Ἀκρόπολι», μὲ τὸ ψευδώνυμο «Timeson» :

Πᾶμε ψηλά, πέντα ψηλά, κι' ἂν πέσουμε μιὰ μέρα
καὶ συντριφτοῦν τὰ ὄνειρα κι' ὁ πόθος μαραθεῖ,
θὰ εἰποῦμε εἴμαστε καὶ μεῖς κάποτε σ' ἄλλη σφαῖρα
καὶ ζήσαμε μιᾶς ὥρας ἀγγελικὴ ζωή !

Νὰ ἀκόμα ἕνα τετράστιχο τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου κ. Ξ. Ψαρρᾶ, ἀφιερωμένο στὴν κ. Φιλαδελφέως :

Ὅπως τὰ ἄστρα τ' οὐρανοῦ ὁ ἥλιος σκιάζει,
ἐνῶ τὸ φῶς του τὸ γλυκὺ ὁ ἄνθρωπος θαυμάζει,
οὔτω πρὸ σοῦ ζηλότυποι αἱ καλλοναὶ στενάζουν,
ἐνῶ οἱ φίλοι ἔκθαμβοι γλυκύτατα ρεμβάζουν.

Ἀντιγράφουμε ἐπίσης τὸ κάτωθι ποίημα τοῦ ἐν Νεαπόλει ποιητοῦ Κ. Τριανταφύλλη, ὁ ὁποῖος συνηγορεῖ ὑπὲρ τοῦ Δρέϋφους ἐμμέτρως :

ΦΟΡΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΘΩΟΤΗΤΑ

Ἤθελα νἄμουν Δρέϋφους ! Νὰ φέρω τὰ δεσμά (του,
περήφανος νὰ στέκωμαι ἐν μέσῳ τῶν δημίων,
τῶν μυσαρῶν του δικαστῶν, τῶν μισθωτῶν τυ- (ράννων
καὶ ν' ἀπαντῶ ἀγέρωχος στὰς τόσας των πλε- (κτάνας :
Εἶμαι ἀθῶος, ἄθλιοι ! Καὶ σᾶς οἰκτείρω, ψεῦ- (σαι !
Ποῖος θνητὸς ἀπέκτησε τοῦ Δρέϋφους τὴν δό- (ξαν ;
Τίνος θνητοῦ τὸ ὄνομα ἀπέκτησε τὴν φήμην
τοῦ νέου τούτου μάρτυρος τῶν τέκνων τοῦ Λο- (γιόλα ;
Ὁ κόσμος ὅλος συμπαθεῖ, ὁ κόσμος ὅλος κλαίει
εἰς τὰ δεινὰ μαρτύρια ποὺ πάσχει πέντε χρόνια.
Πλὴν διατί τὰ δάκρυα ; Τί ὤφελοῦν οἱ θρῆνοι ;
Τὸν δίκαιον δὲν τὸν θρηνοῦν, πλὴν τὸν θαυμάζουν μόνον.
Κλαύσατε μᾶλλον, κλαύσατε τὴν τύχην τῆς Γαλλίας
ὁποῦ κατέπεσεν οἰκτρῶς ἀπὸ τοσοῦτον ὕψος !
Τοῦ Δρέϋφους τὸ ὄνομα θὰ ζήσῃ αἰωνίως
καὶ θὲ νὰ εἶνε προσφιλὲς εἰς ὅλων τὰς καρδίας.
Ἴσως μιὰ μέρα, μὲ καιρό, στῆς Ρένες τὸ μουσεῖον,
μαζὺ μὲ τ' ἄλλα λείψανα τῆς δόξης καὶ τοῦ αἴσχους,
θὰ λέγουσιν οἱ ὁδηγοὶ στοὺς ξένους διαβάτες :
— Αὐτὴ εἶνε ἡ ἄλυσσος ποὺ ἔφερεν ὁ Δρέϋφους !
Καὶ πᾶσα εὐγενὴς ψυχὴ ἔν δάκρυον θὰ χύνῃ
καὶ θὰ φιλῇ τὴν ἄλυσσον μ' εὐλάβειαν βαθεῖαν,
ὅπως φιλοῦσι τοῦ σταυροῦ οἱ εὐσεβεῖς τοὺς ἥλους !

Ἰδοὺ ἀκόμα ἕνα ποίημα τοῦ μεγάλου ποιητοῦ μας κ. Κωστῆ Παλαμᾶ, ἀφιερωμένο στὴν ἀείμνηστη Βήτα Φιλαδελφέως :

1.

Ἕνα πρωϊ λυπητερὰ στὰ πόδια μου γυρμένη
ἀχνὴν—ἀχνὴν ἀπάντησα τοῦ κάμπου μαργαρίτα.
— Ἄνθος φτωχό, ποιὰ συφορὰ τὰ φύλλα σου (μαραίνει ;
— Ζηλεύω ἕν' ἄνθος πλούσιο...— Καὶ πῶς τὸ (λένε ;— Βίτα !

2.

Εἶσαι ταιράκι τοῦ Μαγιοῦ καὶ τοῦ Ἀπριλιοῦ κα- (μάρι,
τριανταφυλλένια εἶν' ὅλα σου, πρόσωπο, χρόνια, (χάρι,
τριανταφυλλένια μουσικὴ σκορπίζεται ἀπὸ σένα,
τριανταφυλλένιου εἶσαι θεοῦ τριανταφυλλένια (γέννα.

3.

Στολίζεσαι μὲ φόρεμα τριανταφυλλὶ κι' ἀκόμα
ἡ νειότη σου ἔχει φόρεμα τριανταφυλλένιο σῶμα.
Καὶ μέσα στὸ τραγοῦδι μου κι' ἐγὼ σὲ καμα- (ρώνω
σὰν πεταλοῦδα ρόδινη μέσα σὲ ρόδου κλῶνο.

4.

Κορμὶ ποὺ κάθε χρῶμα του γλυκὸ εἶνε σὰν τὸ (μέλι
καὶ ποὺ λαβώνει κάθε σου γραμμὴ σὰν τὴ σαΐτα,
ἀνώτερο κι' ἀπ' τὴν ψυχὴ ποὺ δίνεται ὅ,τι θέ- (λει...
Ἤδη ἂς σὲ κράζουνε κι' ἂς μὴ σὲ ξαναποῦνε (Βίτα !

5.

Νὰ γεννηθῆς ἂν τύχαινε σ' ἀρχαῖο καιρό, στο- (χάσου !
ὁ Πραξιτέλης θἄπαιρνεν ἀπὸ τὴν ὠμορφιά σου
καὶ θἄκανε σὲ μάρμαρο τὴν ἀνθισμένην Ἥβη.
Ἐσένα σοῦπρεπε ἐκκλησιὰ καὶ σπίτι ἐσένα κρύβει !

6.

Γυναῖκα ἡ κόρη θὰ γενῇ, τ' ἄνθος καρπὸς θὰ γίνῃ,
θὰ διώξῃς, ἥλιε, τὴν αὐγή, καί, ἀέρα, τὴ γαλήνη, (θἄρθῃ καὶ τὸ φθινόπωρο... Ποιὸς ξέρει ! Μὴ φο- (βᾶσαι...
Στὸ σκοτεινὸ τραγοῦδι μου πάντα ὅπως εἶσαι θἀ- (σαι...

Τέλος δημοσιεύουμε ἕνα θαυμάσιο ἀνέκδοτο ποίημα τοῦ ἀλησμονήτου Κερκυραίου ποιητοῦ Γερ. Μαρκορᾶ, ἀφιερωμένο στὴν κ. Αἰκατερίνην Βελλιανίτη. Τὸ ποίημα αὐτὸ εἶχε τὴν εὐγενῆ καλωσύνη νὰ μᾶς παραχωρήσῃ ὁ κ. Θ. Βελλιανίτης.

Τεχνίτη μὲ ἐβάφτισες καὶ λὲς νὰ γράψω ἀκόμη,
μὰ σκιάζομαι, μικροῦλα μου, μήπως ἀλλάξεις γνώμη.
Μὰ τῆς βουλῆς σου ἡ δύναμι μὲ τρόπο μὲ νικάει,
ποὺ φεύγει ὁ στίχος ἄθελα καὶ σὰν πουλὶ πετάει.
«Σύρε, τοῦ λέγω, φίλησε τῆς λυγερῆς τὸ χέρι
ποὺ σ' ἕνα πλούσιο Λεύκωμα φωλιὰ θὰ σοῦ προσ- (φέρῃ.
Πόσοι, μικρὸ πετούμενο, θὰ σὲ φθονοῦν, ὦ πόσοι
ἂν κι' ἡ μικρὴ καρδοῦλα της θερμὴ φωλιὰ σοῦ (δώσει».

1888.

Ἡ Θεοτόκος
(Ξυλογραφία τῆς κ. Λύντι, ἑλληνίδος τὴν καταγωγὴν καὶ συζύγου διαπρεποῦς Γερμανοῦ ζωγράφου. Ἀπὸ τὸ Λεύκωμα τοῦ κ. Ἀλ. Φιλαδελφέως).

Ἀνάπαυσις
(Σκίτσο τοῦ ζωγράφου Ν. Λύτρα. Ἀπὸ τὸ Λεύκωμα τοῦ κ. Ἀλ. Φιλαδελφέως).